

Oordail

n verhoal ien t Grunnegers deur Bé Kuipers

Pieterpad, 28 juli 2009. De buurtschap doar ik tegen n uur of vief deurhìn loop, hait Heide. Dat is n gehucht ien Limburg, zo'n lutje viefdien kilometer noordelk van Sittard. Dit gehucht, aigelk n stroatweg mit aan weerskanten wat vrijstoande hoezen en boerderijen, ligt tegen de ploats Susteren aan, mien etappeploats veur vandoag. Ik mout doarveur n luk stukje van mien route ofwieken.

Susteren en Heide worden van nkander schaaiden deur n spoorlien. De stroat ien Susteren mit mien Bed & breakfast-adres hait Heidestraat. Dus dat kin hoast nait missen. Ik loop laange stroat op, ien richten van t spoor. Doar mout ik mit n tunnel onder t spoor deur (of, zoas mien gastvraauw eerder veur tillefoon zee: "...onder de tunnel door"). En den is t nog n poarhonderd meter.

t Is n olle tunnel van vèr veur oorlog en toamelk laank. t Is veur n dubbel spoor van en noar Maastricht en nog n goederenlien, dij der op n ofstandje noast ligt en ofslagt noar n iendustrieteraain. Tunnel is haildaal van donker metselwaark mit netuurstainen ornamenten.

Dizze tunnel is persies net zo braid as baaide riestroken van weg, zunder ook mor n decimeter roemte der noast. Is gain fietspad, loat stoan n voutpad noast weg. As der den touglieks mit auto's ook nog fietsers bie bennen, wordt t in mien ogen n hail gevaarlijke boudel. As voetganger heb je ien dizze tunnel nergens gain verbaarg. Desgevraagd zegt mien gastheer loader: "We zijn er aan gewend en er zijn daar nooit ongelukken."

Mien gastvraauw staat mie al op te wachten veur t hoes. "U loopt nog goed", zegt ze. Joa, vanzulf, aans kin ik t Pieterpad wel vergeten ja. Zulf is ze vrij dik en komt muilek van stee. Ze schoemelt veur mie aan t hoes ien, de helft van n dubbele wonen van twij verdaipens mit n kap. n Luk jonkje, n klaainzeun, mag mie op verdaipen mien koamer en badkoamer aanwiezen. Hai is alernoaste verlegen en duurft niks te zeggen, ook nait as ik hom vrundelk aanpeerdje.

t Is n luk koamerke mit twij ainpersoons bèrren, n toaveltje en n stoul. Ale muren bennen wit behongen, n beetje steriel. Aan ain muur hangt n grode kleurenfoto van n oorlogsschip, midden op zee. t Personeel staat ien vol ornoat en ien t gelid aan dek. Dizze familie het blikboar wat mit de marine. Meschain n zeun dij bie de marine is?

Ik goa mie eerst lekker doezen en doarnoa beneden op t terras oetdampen mit n pilsje. Gastheer scharrelt wat rond en moakt n proatje mit mie. Zai hebben n vrij laange, mor smale achtertoen, mit apmoal wodderachtige zoaken. n Grode viever direct achter t hoes, n klainere achter ien toen, woddervalen en baisten dij aingoal woddwer oetspijen en wat haalf noakende stainen vraauwlu.

Op dij grode, rechthoukege viever, vlak achter t terras, mit waanden tot heuphoogte en hoast net zo braid as toen zulf, liggen dikke iesdern reusters. Ik vroag de man woar dat veur is. Toch nait vanwege raaigers of aander rovers? "O nee", zegt e, "dat is voor de kleinzoon."

n Eerlikse veurzörgsmoatregel toch, volgens mie. Ik zeg dat ter op zo'n menaaier nait veul van viever overblijft. "Inderdaad, je levert wel wat in", gefte de man dreug tou. "Maar het went ook. En ik moet er toch niet aan denken dat de kleine jongen..."

Aanderdoagssmörgens is gastvraauw der nait. Zai is noar dokter tou en heur man het ales veur t ontbijt ien achterkoamer kloar zet, ondanks dat t alweer stroalend mooi weer is en lekker waarm. Ik haar wel ien boeten op t terras zitten wild. Mor de man gaat zulf op terras zitten te kraantlezen. "Ik lees de krant van wakker Nederland", ropt e van boeten noar mie tou.

Ik wait, dat is de Telegraaf, t grootste dagblad van Nederland en spreekbuis van rechts. Mainsteakaans is dizze man n rechtse Nederlander, wat netuurlek zien goud recht is. Meschain wil e mie oetdoagen, of hoopt e op zien minst ien mie n medestander vienden. Zulf ben ik n Trouw-

leesder en dij kraant het as motto dij mie wel aansprekt: 'Wie twijfelt leest Trouw.' Telegraaf twievelt nait, dij oordailt.

Mor ik heb gain zin aan discussie en gedoude en hol mie stil. n Beetje laf meschain, mor ik heb vekaanzie en ik wil nou nait hikhakken over poletiek en aander moatschoppelke zoaken. De man dringt gelukkeg nait aan en ik eet mien stoetje en drink mien kovvie en sap verder swiegend en zunder kraant.

As ik kloar ben mit mien ontbijt en noar mien koamer wil om mien rugzak te hoalen en de man ientied t ontbijt ofroemt, zegt e dat hai dommit nog n begroafenis het. n Reaksie as: "Familie?" ligt mie op tong, mor ik kin mie nog net ienholden. Wel wait wat ik den te heuren krieg, drama, zaiktes, ongelukken... Laiver nou nait, ik stoa op punt van vertrekken.

Mor even loader begunt e oet homzulf der weer over: "Ik help meneer pastoor nu en dan bij begrafenissen en trouwerijen." Hai het gewoon n vrijwilligersboantje. Volgens hom bennen der mor hail waaineg mensen meer, dij heur betrokken vuilen bie kerk. Aal t waark komt mor op n poar mensen deel, leste tied. Dat vient hai dudelk schane. Hai is wel bie Roomse kerk betrokken, of mout e wat om handen hebben? t Liekt mie gain stilzitter.

As ik weer beneden kom en ofschaaid nemen wil, zitten man en vraauw tegenover nkander ien hoeskoamer soamenzweerderg te proaten. Vraauw dut zeker verslag van heur doktersbezuik. Zai liekt mie n tiep mit nogal wat kwoalen. Ze het dikke bainen mit spatoaders as meandernde riviertjes, is dieneg ien t gezicht en ze lopt min. Ik breek even ien, ik wil nait zo laank wachten. Ik grout baaide lu en bedank heur veur gastvrijhaid.

t Was n schier adres, zeker veur dizze pries. Ales was ien odder en t waren keurege burgerlu. Blikboar bennen dizze Telegraaf-leesders Rooms en woarschienlek conservatief en rechts. Mor ik heb lekker sloapen, zunder neefkes, t matras was redelk, badkoamer was netjes mit n beste does en t ontbijt kon minder.

Ien boeten, achter t hoes, haildaal ien terpiet mit rugzak op rug, bien ik nog even veters van mien loopschounen overnijs vaast. Dat wordt hoast dwangmoateg, leste tied. Te stief vaastbonden of juist te slap. Haile dag heb ik ter verder gain last van, allenneg smörgens ben ik ter aingoal mit ien schrip. Den goa ik aan loop.

Vlakkie spoortunnel, doar ik route noar Sittard weer oppakken wil, komt ienains gastheer mie op fiets achterop. Hai belkt en speert mit mien Pieterpadboukje ien haand. Ik schrik mie n ongeluk, verdorie, dat haar nog n male bak worden kind. As e mie t boukje aanlangt is e haildaal achter poest.

Ik bedank hom hartelk en de man moakt doalek weer rechtsomkeert. Mainstekaans heb ik t boukje ien boeten noast mie hin legd en doar liggen loaten, dou ik mien schounen weer aan t vaastbienden was. De man maag den meschain rechtse opvattens hebben (wat ik traauwens ins nait zeker wait), hai het t haart op t goie stee. Hai haar vot ien de goaten dat ik mien routeboukje liggen loaten haar en ondernam ook doalek aksie.

En ik bedenk bie miezulf dat ik as Trouw-leesder toch ook ien swaart-wit petronen denk, noa n eerste, iendruk: links-rechts, progressief-conservatief, goud-fout. Zo'n oordail het dizze man nait verdaind. Dat muit mie achterof en ik schoam mie n beetje...

Groninger verhalen online

De eerder verschenen Groninger verhalen van Bé Kuipers staan 'los' online via:

 www.contactblad.info/groningerverhalen.html